

[Jensen (Gørding).]

At Afgørelsen af Spørgsmaalet derfor maa ske hurtigst muligt og diskret, bør være en Selvfølge. Overlægens Afgørelse kan hurtigt faa sin Bekræftelse eller Nægtelse af Godkendelse gennem Justitsministeriet, men skal denne Afgørelse atter kunne indankes for en Landsret med dennes Procedure o. s. v., ser jeg ikke rettere, end at man løber en stor Risiko for at tilføje Patienten ubodelig Skade herved. For mig er en Sanktion eller Nægtelse af Godkendelse af den af Overlægen truffne Afgørelse af den parlamentarisk ansvarlige Justitsminister fuldt ud tilstrækkelig. Jeg anser endog en yderligere Appelinstant for at være af det onde. Det er ikke Retssager, vi mangler her i Landet, og hvis Mindretallets Ændringsforslag vedtages, vil disses Antal utvivlsomt stige voldsomt. Det maa maaske ogsaa i denne Anledning være mig tilladt at henlede det høje Tings Opmærksomhed paa Professor Helwegs Foredrag i Oktober 1936, hvori Professoren siger om Lovudkastet, der har dannet Grundlag for det Lovforslag, vi i Dag har til Behandling, at dets Regler er klare og enkle, at det lægger Beføjelserne dør, hvor de fornødne Forudsætninger for at udøve dem er til Stede, og at det afgiver Værn mod Misbrug.

Jeg kunde til Slut ønske at udtale, at Nutidens store Indsats for Ophjælpning af Legemskultur her i Landet, i hvilken Forbindelse det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft for nogle Dage siden her i Tinget rejste yderligere Krav om forøget Støtte fra Statens Side, er sikkert paa sin Plads — Kvaliteten af det værnepligtige Mandskab paa Session viser jo dette —, men det forekommer mig saa i høj Grad paakrævet, at man sideløbende dermed fra Statens og Samfundets Side skænker Mentalhygiejnen, Sjæleplejen, eller hvad man nu vil kalde det, *nogen* Opmærksomhed, hvis der skal være Mening i Tingene. Vi maa alle være enige om, at Maalet er at skabe en sund Sjæl i en sund Krop, først da bliver der Mening i det.

De hermed forbundne Udgifter for Samfundet vil utvivlsomt komme igen paa mere end een Maade, ogsaa ved formindskede Krav om Sindssygehospitaler og videre Udvidelse af disse. At man ogsaa ude i Befolkningen begynder at skænke

denne Side af Sundhedsplejen Opmærksomhed, er en Artikel i „Tidens Stemme“ for 9. Marts i Aar af en sjællandsk Landlæge et stærkt Vidnesbyrd om, en Artikel, som fortjener, at man langt ud over Bladets Læsekreds gjorde sig bekendt med den, og som maaske burde have været med i den Betænkning, der er afgivet vedrørende denne Lov, hvis den var fremkommet i rette Tid. Den almindelige praktiserende Læges Syn paa de Problemer, nærværende Lovforslag behandler, er næppe helt uvæsentlig.

Jeg skal hermed slutte og paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget med de af Justitsministeren og Udvalgets Flertal stillede Ændringsforslag til Vedtagelse.

J. S. Foget: Jeg udtalte ved første Behandling Ønsket om, at man ved Udvalgsbehandlingen kunde faa eventuelle Skavanke fjernet, saa man paa dette ømtfindtlig Omraade kunde opnaa at faa en Lov, der var saa nær det helt rigtige som muligt. Ved at gennemlæse Besvarelserne fra de forskellige Sindssygehospitaler og ikke mindst fra Psykiatrisk Forening har jeg faaet det Indtryk, at man ved de fremsatte Ændringsforslag har taget fuldt Hensyn til de fremsatte Ønsker, hvorfor ogsaa vi selvsagt vil stemme for disse. Vi finder ligeledes, at det af Partiet Venstre og Det konservative Folkeparti fremsatte Forslag er en Forbedring, idet det tjener til at forøge Følelsen af Retssikkerhed, og vi agter derfor ogsaa at stemme for dette Ændringsforslag. Jeg agter ikke at fordybe mig videre i Spørgsmaalet, da det er tilstrækkeligt gennemdebatteret af de foregaaende ærede Ordførere.

Aksel Larsen: Jeg maa erklære mig enig i de Synspunkter, der fremføres af Udvalgets Mindretal, hvor det i Betænkningen siger følgende, som jeg gerne vil have Lov at citere for at henholde mig til det: „Mindretallet maa mene, at en Tilbageholdelse i Sindssygehospital trods fremsat Begæring om Udskrivning maa anses for at være et saa alvorligt Indgreb i den paagældendes personlige Forhold, at der bør være Adgang til at faa Tilbageholdelsens Forsvarlighed prøvet ved en Domstol.“ Jeg forstaar ikke, hvorfor Ministeren og Udvalgets Flertal har saa meget imod dette Synspunkt eller